

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP

(mrs. Van Galen, Custers, Van der Veen)

Uitspraak in het geding tussen H.l. H.-N., te H./H., eiseres, en de Raad van Arbeid te Maastricht, gedaagde

1. Ontstaan en loop van het geding

2. Motivering

De bezwaren van eiseres tegen de bestreden beslissing betreffen uitsluitend de ingangsdatum van het aan haar daarbij toegekende weduwenpensioen krachtens de Algemene Weduwen- en Wezenwet.

Deze datum is bepaald op 1 november 1972, terwijl de echtgenoot van eiseres op 14 juni 1968 is overleden.

De Raad overweegt in dit verband het navolgende.

Ingevolge artikel 25, eerste en derde lid, van de Algemene Weduwen- en Wezenwet gaat het pensioen in op de eerste dag van de maand, waarin de belanghebbende aan de voorwaarden voor het recht op pensioen voldoet, met dien verstande dat het pensioen niet vroeger kan ingaan dan een jaar voor de eerste dag der maand, waarin de aanvraag werd ingediend. Nu eiseres haar aanvraag ingediend heeft bij een brief, welke op 28 november 1972 door gedaagde is ontvangen, heeft deze de ingangsdatum overeenkomstig de hiervoor genoemde wettelijke voorschriften mitsdien terecht vastgesteld op 1 november 1971.

Eiseres is echter klaarblijkelijk van mening dat gedaagde ten aanzien van haar gebruik had dienen te maken van de hem bij artikel 25, vijfde lid, van de Algemene Weduwen- en Wezenwet toegekende bevoegdheid om voor bijzondere gevallen af te wijken van het bepaalde in het derde lid van dat wetsartikel. Deze bevoegdheid is van discretionaire aard, zodat de Raad slechts kan nagaan of gedaagde, na afweging van alle daarbij in aanmerking komende belangen, in redelijkheid heeft kunnen besluiten deze bevoegdheid niet te hanteren.

Uit de gedingstukken is de Raad het navolgende gebleken.

eiseres, geboren op 18 mei 1920, is op 7 september 1950 te H. in het huwelijk getreden met H.J. H. laatstgenoemde heeft in 1952 dienst genomen als Korea-vrijwilliger; hij ontving daartoe een opleiding in de Engelbrecht van Nassaukazerne te R. na korte tijd is hij gedeserteerd en sedertdien spoorloos verdwenen.

Bij vonnis van de Arrondissementsrechtbank te Maastricht van 17 maart 1966 is ten aanzien van H.J. H. voornoemd met ingang van 7 juni 1952 rechtsvermoeden van overlijden uitgesproken.

Een op 4 juli 1968 door eiseres bij gedaagde ingediende aanvraag om weduwenpensioen krachtens de Algemene Weduwen- en Wezenwet is door gedaagde afgewezen bij beslissing van 16 oktober 1968. Het door eiseres tegen deze beslissing ingestelde beroep is ongegrond verklaard bij uitspraak van de Raad van Beroep te Roermond van 22 april 1969, in hoofd-zaak op deze grond dat een bij rechterlijk vonnis uitgesproken rechtsvermoeden van overlijden niet gelijkgesteld kan worden met een normaal vaststaand overlijden. Hoger beroep is tegen deze uitspraak niet ingesteld.

Eerst in 1972 is eiseres bekend geworden met het feit dat H.J. H. op 14 juni 1968 in Sudlohn (Duitsland) was overleden. Hierna heeft eiseres de aanvraag ingediend, welke tot de thans bestreden beslissing heeft geleid.

Op en na 14 juni 1968 heeft eiseres bijstand genoten krachtens de Algemene Bijstandswet. Met de eerste rechter is de Raad van oordeel dat gedaagde in redelijkheid tot de beslissing kon geraken in het onderhavige geval geen gebruik te maken van de hiervoor omschreven discretionaire bevoegdheid. Hoewel enerzijds de omstandigheden van het onderhavige geval op zich zelf een uitzonderlijk karakter niet kan worden ontzegd, is de Raad anderzijds van oordeel dat gedaagde bij het vormen van zijn standpunt over vegende betekenis heeft mogen toekennen aan het antwoord op de vraag, in hoeverre toekenning over een niet verder terugliggende periode dan een jaar voor de datum van aanvraag, voor eiseres financiële schade in de private sfeer heeft opgeleverd.

Nu eiseres op en na 14 juni 1968 bijstand heeft genoten kan niet gezegd worden dat gedaagde aan dit antwoord een betekenis heeft gehecht, welke hij daaraan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs niet kon toekennen. Weliswaar heeft eiseres in haar beroepschrift betoogd dat het bedrag aan weduwenpensioen krachtens de Algemene Weduwen- en Wezenwet hoger zou zijn geweest dan hetgeen zij aan bijstand heeft ontvangen, doch deze stelling heeft de Raad te verwerpen, aangezien eiseres eerst ingaande 1 januari 1972 recht kon doen gelden op het volledige pensioenbedrag. Op grond van het vorenstaande moet worden beslist als volgt.

3. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende in naam der Koningin!

Bevestigt de aangevallen uitspraak.